

ONA ČERNIAUSKAITĖ

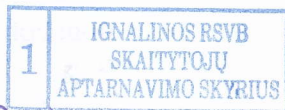
APIE MEILĘ DAINUOJU...

2003

1

Ona Černiauskaitė

**APIE MEILĘ
DAINUOJU...
(Eilėraščiai)**

P14/3682

**Ignalina
2003**

**KRAŠTOTYROS
FONDAS**

Rožės žiedas paskleidė kvapus,
Žiedlapiai tyrais rasos lašais sutvisko.
Meiliai kad paliest galėtum jį,
Rodos, atiduotum viską viską..

Apgaulingi rožės tie kerai.
Grožis nuostabus toks akiai mielas.
Švelniai liestum... Aštrūs jos spygliai
Ranką gali žeist, o gal ir sielą.

Rožės žiede, leisk tave priglaust,
Leisk tavim žavėtis nenustoti,
Leiski pasidžiaugt, po to nuskint
Ir brangiausiam žmogui dovanoti.

Kur esi? Atsiliepk...

tarp žmonių,
tarp žvaigždžių...

Ar esi? Atsiliepk...

nematau,
negirdžiu.

Gal klajoji tylus

tarp beržų,
tarp pušų.

O gal laiškus rašai

lig pirmųjų
gaidžių...

Gal sugrįžti prašai

nors mus skiria

Lemtis.

Atsiliepsi... Užgros

smuikeliu

atmintis.

Bet... negrįžtamai liksi –

praeitis,

praeitis...

Pamačiau tave, kai pūgos siautė.
Pažinau tave, kai lietūs lijo.
Pamilau tave, kai saulė spindulėliais žaidė.
Nenoriu aš mylėti nieko kito.

Tačiau... tavęs nėra už lango pūgai siaučiant,
Tavęs nėra pavasariniam lietui lyjant,
Tavęs nėra ir saulei skaisčiai šviečiant,
Tavęs nėra šalia, nyku širdyje.

Nueičiau pas tave aš vaivos juosta,
Nubėgčiau pas tave lietučio tiltu,
Skubėčiau pas tave, jei tik pašauktum...
Skubėčiau ... Negaliu ... Turi tu kitą...

Nesvarbu, iš kur tu ateisi,
Iš dienos, ar nakties ūkanų,
Tik pabelsk, aš duris atversiu
Net neklausus tu, ar ne tu.

Niūrų žvilgsnį nušvies žiburys
Akių gelmėje užgimęs,
Suprasi iš gestų, kad čia
Esi laukiamas piligrimas.

Šilumos ir meilės pakaks,
Gurkšnio kito svaigaus gėrimo...
Nesvarbu, laimingas ar ne
Tu pajusi meilės dvelkimą.

Ir užmirši kaltes visas,
Liesis žodžiai ilgai brandinti...
Tik ateik! Aš neklausiu: Kas?
O skubėsiu duris atrakinti.

Mano dienos –
 sparnai, dėl tavęs atidėję skridimą;
Mano naktys –
 sapnai, upeliūkščiais ištvinę
Mano maldos –
 tai vėjai, po gluosniu pavėsy prigulę;
Mano žodžiai –
 lyg vėtros, kur šlaistos po jūras;
Mano metai –
 mūs meilės kaitrios okeanas gilus;
Mano mintys –
 vien gervių paklydusių klyksmas gailus...

Tavo vardas

Lietaus lašų maži švelnučiai pirštai
Man tavo vardą groja stiklo klaviatūroj.
Jis skamba tyliai, jis negali mirti
Nei žaibo žvilgsniuos, nei riksmo perkūno.

Lietaus lašų pagirdytas sušvinta
Žvake kaštono po manuoju langu,
Aromatu svaigiu apglėbęs žada
Dovanoti meilę, lyg bekrasčių dangų...

Lietaus lašų kaskadoms šokant tango,
Kai sieloje beviltiškai nyku,
Audringą naktį lietui plakant langus,
Dvi širdys vis dar plaka duetu.

Švelniam tavo glėby
sušilau.
Žvarbų lietu aš
pamilau.
Man vienatvė tapo
našta.
Ir žiema be tavęs
ne žiema.
Saulė vasarą man
per šalta.
Medžių lapų kritimas
staiga
virto balta žiemos
pūga.
Be tavęs dingo
metų kaita...
Taip ilgiuosi, kad
būtum greta...

Be tavo žvilgsnio,
dienos tokios niūrios.

Be tavo juoko –
žemėje tylu...

Be tavo meilės –
gyvenimas nemielas.

Be tavo bučinio –
medus man nesaldus.

Be tavo šypsenos-
net saulė nebešviečia.

Be tavo rankų-
kas nuo vėtrų išvaduos...

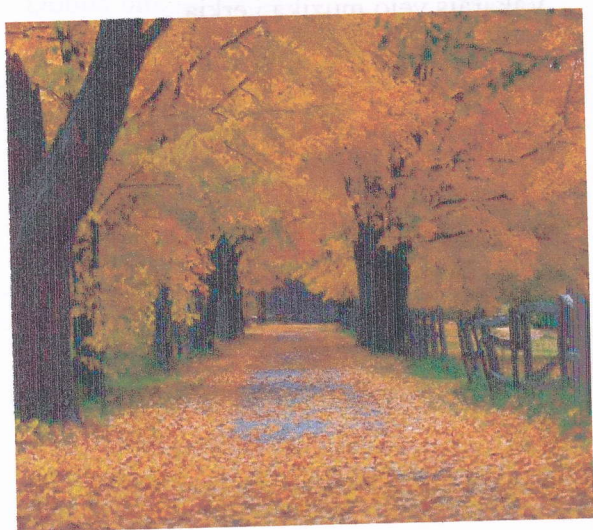
Nereikia pasakų,
visų jų pabaiga laiminga.
Nereikia ašarų,
žaidų jos neužgydo.
Nereikia nevilties,
aplink vaikių dienų dvelkimas.
Nereikia laužo,
nuodėguliai svajų rusena.
Nereikia amžinybės,
užtenka ir akimirkos.
Mirties nereikia,
gegutė vėl metus skaičiuoja.
Tik meilės reikia,
kitaip sakys – negyvenai.

Kai rudeniniai medžiai numeta lapus
Ir nuogą medį ilgesys aplanko,
Širdim aš medžio ilgesį jaučiu,
Matau jo lapų paskutinį tango.

Tą tango galim šokt ir mes abu
Retų susitikimų džiaugsmo valandėlėm...
Kaip gaila, kad negalim būt kartu,
O tik iš tolo žvilgsnius gaudyt, jungtis sielom.

Gyvenimas, kaip vėjo draikomus lapus,
Mus neša vis tolyn vieną nuo kito...
Vėl bus pavasaris, vėl lapai puoš medžius,
Mums nesulaukt, deja, likimo šito...

Ilgesys pievoj pienēm pagelto,
Paupy liejas paukščių giesmēm,
Vakarais vējo muzika verkia
Ir gražina vis nuodēmēn.
Gena vēlei tamson bedugniū,
Ir skraidina pro rojaus vartus,
Nuolat primena meilēs naktī
Mūs regētus kometu blyksnius,
Nesustapdomā laiko bēgimā,
Raudant smuikui tartā „Sudie“...
Veide likusią nuoskaudos žymē
Ir neištartā „Neišeik“...
Ilgesy, ilgesy tu nurimki,
Nebeaitrink senų žaizdū,
Leisk tikēt, kad minioj didžiulēj
Galim būtī tik mes – vienu du...

❧

Kada?

Dobilą bitė bučiuoja,
Rytą – paukštelių daina,
Pušį – švelnūs vėjelis.
Kada pabučiuosi mane?

Krantą myli bangelės,
Rožę – mėnulio delčia.
Žemė negali be meilės.
Kada tu pamiksi mane?

Sukasi, skrieja pasaulis
Šoky svaigiam poromis...
Tik tu, deja, nepasiekiamas
Į akis žvelgi tylomis.

Lankas jau apglėbė rūkas,
Atodūšiai – perone.
Būsiu švelni tarsi pūkas,
Kai tu apkabinsi mane...

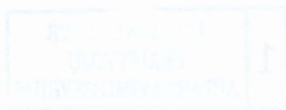
Tu buvai graži dovana
Likimo dosniai dovanota,
Tylų užtekį – mano namus –
Tu surasdavai, lyg laivas uostą.

Meilės pasaką mokei sekt,
Rasti laimę gūdžioj nevilty,
Skint žvaigždes, dovanoti mėnuli,
Stebuklus kasdienybėj matyt.

Nardėm dviese aistros sūkuriuos...
Vis bijojau tavęs netekti.
Prie tavęs – altoriaus – meldžiaus,
Troškau būti šalia diena, naktį.

Nežinojau mylėti, nekęst,
Pykt, kentėti, ilgėtis, laukti,
Šlovint dangų, aklai tikėt,
Garbint žemę, kuria tu vaikštai...

Jau nelaukiu skambučių, laiškų,
Žvilgsnio, mesto slapčia, nelaukiu.
Tik žinau, kad kažkur esi
Ir takais, mūs pramintais, vaikštai.

Padalinkime meilę perpus –
plaks dvi mylinčios širdys.

Padalinkime džiaugsmą perpus –
šypsenu jūroje maudysis visas pasaulis.

Padalinkime laimę perpus –
du laimingi kitus savo laime sušildys.

Padalinkime skausmą perpus –
ašarų marios virs šaltiniais skaidriais.

Padalinkime... Bet ar pajėgsim?...

Aš paklausiau

Aš vējo paklausiau:

- Jis myli mane?

Bet vējas nutilo, verkia aidas šile...

Aš ežero klausiau:

- Ar būsim kartu?

Bet ežeras šiaušias, ritas bangos krantu...

Ir saulės paklausiau:

- Nepaliks jis manēs?

Saulē spindulius slepia, tylomis ji užgēs...

Aš taip trokštu
Tavo galvą priglaust
Ir glamone švelnia nuramint.
Aš taip trokštu
Kasdieną
Mielą šypseną tavo matyti,
Laukime tavame gyventi,
Ilgesy tavajam sudegt.

Tavo akys – gilūs ežeraī,
Tavo lūpos – tai žarijos karštos,
Tavo rankos – šilumos lopšys,
Tavo žodžiai – vien vėjelio dvelksmas.

Kai matau tave, pražysta gėlės,
Kai girdžiu tave, nuščiūva paukščiai,
Kai jaučiu tave, sustoja laikas,
Lieka tik tikejimas tavim.

Viskas nutilo, nutolo
Nei žvilgsnio, nei garso, nei gesto,
Tik traukinio ratai kala:
 gęsta mūs dienos, gęsta...
Karuselę laumės įsuko,
Bet jos skrydis lėtėja, lėtėja...
Nemirtingu Paukščių Taku
 kelionė kaskart vis artėja...
Nors išeisim – liksim gyvi
Dainose, atminty ir ainiuose,
Žvelgsim žemėn žvaigždžių akimis,
 paukščiais krykštausim medžių lapuose...

Mažas daigelis
Kelia galvelę,
Sušnabžda tyliai
Pavasaris...

Pumpuras sprogo,
Žalias lapelis
Papuošia šaką
Pavasaris...

Saulė iš ryto
Žeme ridinėjasi,
Pievas apžvelgia
Ir patvorių.

Pempė panuovoly
Krykščia džiaugsmingai.
Žemėn sugrįžo
Pavasaris...

Lekia dienos, mėnesiai, metai,
Viskas lekia, skrieja ratu.
Pasilieka žvilgsniai ir akys...
Dar ir širdys plaka kartu.

Viskas lekia, grimzta į užmarštį,
Tolsta žingsniais skubiais praeitin.
Tik tas kelias, kurį dažnai mynei,
Tik tas kelias liks su manim.

Liks ir žodžiai neišsakyti,
Neišpildyti pažadai,
Liks širdy kertelė mažytė,
Kurioje ilgai gyvenai.

821.172

Če-321

